

[Helge Sander]

midler bliver administreret, og derfor kunne det måske umiddelbart virke tillokkende, at man fra SF's side nu kommer med det forslag, der demokratiserer beslutningsprocessen ved, at man vil have valget lagt ud i nogle regioner. Men jeg vil sige, at vi føler os ikke tiltrukket af forslaget, selv om det bevæger sig i den rigtige retning; det erkender jeg.

Vi mener simpelt hen, man skulle tage skridtet fuldt ud og lade den enkelte samfundsborger suverænt bevare råderetten over egne opsparede pensionsmidler. Vi så meget gerne, at det blev den enkelte, der havde mulighed for at råde over midlerne, i stedet for at det sker fra central side, om end styringen bliver lidt mere decentral.

Fra vores side må vi derfor sige, at nok kan det være et skridt i den rigtige retning, men vi tror bare slet ikke, at man kan nå det, som for os er det ideelle. Man kunne måske også frygte, at det blot blev en decentralisering, der ville betyde, at de ca. 100, som man har fyret i ATP-huset, skulle ansættes igen; i hvert fald kan det ikke være helt billigt.

Det, vi ville opnå ved det, mener vi som sagt ikke er særlig meget set i relation til det, som vi ønsker, og det, der for os er det optimale. Selve valgproceduren, som der er blevet brugt megen tid på her, føler jeg slet ikke er det centrale i de to forslag, som hr. Aage Frandsen har fremsat.

Det, der drejer sig om risikoen for afkastet og risikoen for, at der ikke er den samme sikkerhed, som man oplever i dag, føler jeg er langt mere interessant. Hvis man skal til at tage helt andre hensyn, end man gør i dag, bl.a. ved at investere ud fra regionale og lokale hensyn og oven i købet skal opprioritere nogle klart urentable projekter, er det indlysende, at der er en risiko for, at de mange penge, man er sat til at forvalte, kommer ud med et langt ringere resultat end i dag, og det er selvfølgelig ikke særlig tilfredsstillende, når man er tvunget til at beholde pengene i de fonde, som vi kender. Derfor vil jeg sige, at det jo ikke er tilfældigt, at vi i dag har det således, at tre fjerdedele af investeringerne skal ske i guldrandede aktiver. Den investeringsstrategi vil SF nu altså helt klart tilsidesætte på opsparernes bekostning til fordel for en mere risikobetonet investeringsstrategi og med en tyk streg under økologisk sigte, som det jo hedder i fremsættelses-talen.

I dag er ATP og de private pensionsforsikringsselskaber afskåret fra at erhverve bestemmende indflydelse i erhvervsvirksomheder, men af L 221 fremgår det jo indirekte, at ATP alene eller sammen med Lønmodtagernes Dyrtingsfond kan erhverve den bestemmende indflydelse. Fondene bliver dermed egentlige erhvervsdrivende og ikke blot investorer. Dermed vil ATP og Lønmodtagernes Dyrtingsfond adskille sig fra andre pensionskasser eller forsikringsselskaber, der ikke må opnå dominerende indflydelse i aktieselskaber. Med andre ord: Det, vi oplever her, er, at SF stille og roligt ønsker at indføre socialisme ad bagdøren.

I det hele taget er vi ikke særlig tiltalt af nogen af forslagene, og jeg må derfor på Venstres folketingsgruppes vegne meddele, at vi siger pænt nej tak.

Poul Nødgaard (FP):

I lørdags i det smukkeste tænkelige sommervejr satte jeg mig ud i min have for at læse de SF-forslag, som vi nu skal behandle her i dag; det kunne nu og da være vanskeligt at tro på, at SF nu også mente alt det, de foreslog.

Ved denne indledende læsning af det første forslag om en mere demokratisk styring af ATP syntes jeg egentlig, at det lød ganske godt; det er trods alt lønmodtagernes penge, der er anbragt i det mere eller mindre statsstyrede foretagende, som ATP er. Men når jeg så læste videre, var der ikke meget, der tiltalte Fremskridtspartiet. Demokratiseringen skulle udmønte sig i dannelsen af ikke mindre end otte regioner, hvortil en del af ATP-formuen skulle overføres. Hvilket bureaukrati ville det ikke medføre!

Når man så videre læser, at SF's egentlige ærinde er, at ATP's midler i højere grad skal investeres ud fra en økologisk synsvinkel med såkaldt grønne investeringer som det centrale, så må jeg nok melde pas.

SF ønsker medlemmernes selvbestemmelse, men det strækker tilsyneladende ikke videre, end at partiet vil bestemme investeringspolitikken, således som det klart fremgår af det løvforslag, vi har til behandling her i dag. Var det ikke en idé, at man gik en helt anden vej med de snart 100 mia. kr., som ATP råder over?

I Fremskridtspartiet ser vi ingen grund til denne kæmpe fondsdannelse, og vi kunne pege på, at midlerne gradvis blev overført til de